

ἐπομένην ἡμέραν λοιπὸν ἡγέρθη πρωΐ, πολὺ πρωΐ, ἐνεδύθη καὶ ἀπαρηγόρητος μετέβη εἰς τὸ νεκροταφεῖον· ὥσῃ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν θύραν, ὥσῃ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν μικρὸν καὶ μαῦρον ἐκεῖνον σταυρὸν, κάτωθεν τοῦ ὁποῖου ἐκοιμάτο ὁ Νίκος της, τόσῃ μᾶλλον ἐκλονεῖτο τὸ βῆμά της καὶ τὰ γόνατά της ἔτρεμον. Πόσῃ λύπῃ της ἔφερεν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος χῶρος, ὁ ὀλίγον ἐξέχων τοῦ ἐδάφους! Ἐπῆσεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔκλαιε καὶ ἔκλαιε καὶ τὰ δάκρυά της κατέβρεξαν τὸ κατάξηρον χῶμά του, τὸ ὁποῖον μία μόνῃ ἀνεμῶνῃ ἐστόλιζε.

Καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πτωχικὴν της οἰκίαν ἦτο κατάκοπος τόσον, ὥστε, μόλις ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην, ἀπεκοιμήθη. Ἄν ὑπάρχῃ ψυχὴ, ἢ ἂν ὑπάρχῃ Θεός, περὶ αὐτοῦ ἅς συζητήσουν οἱ θεολόγοι, ἢ οἱ φιλόσοφοι· ἀλλ' ἢ Μαρία ἐν τῷ ἀγωνιώδει ἐκείνῳ ὕπνῳ της εἶδεν ὄνειρον:

Ὅτι εὗρίσκετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἀλλ' οὔτε τάφους διέκρινεν ἐκεῖ, οὔτε σταυρούς, οὔτε κλαυθμηρὰς κυπαρίσσους· ἦτο ἅπαν ἀνθηρότατος κήπος, διηρημένος εἰς μικρὰς αὐλακάς, ἐκάστην τῶν ὁποίων ἐκαλλιέργει ἀνὰ ἐν βρέφος, κατάλευκα ἐνδεδυμένον. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐζήτηι νὰ ἴδῃ καὶ τὸ τέκνον της καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν αὐλακὰ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὑπέθετεν ὡς τὸν τάφον του· μόλις ἐπλησίασε καὶ ὁ Νίκος αἰφνιδίως φανεῖς ἐκεῖ, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν ἐφίλει καὶ τὴν ἐφίλει θερμότατα. Ἡ Μαρία ἦτο παράφορος ἀπὸ τὴν χαράν της, ὅτε ὁ Νίκος ἀποσπᾶται τῆς ἀγκάλῃς της καὶ τῇ λέγει μὲ παράπονον, μὲ πικρὸν παράπονον:

— Ἐγείνες τόσῃ κακῇ, μητέρα μου!

— Ἐγώ, πουλί μου; ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ, ποὺ κλαίω τόσον διὰ σέ;

— Ξέρεις· κάθε πρωΐ ὅλοι ἡμεῖς ποὺ ἔχομε τὰ περιβολάκιά μας, κόπτομεν ἀπὸ ὀλίγα ἄνθη, τὰ καλλίτερα πάντοτε, καὶ τὰ ῥίπτομεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ μας, ὅταν πᾶμε σιμά του νὰ προσευχηθοῦμε· εἰς τὸ ἰδικό μου περιβολάκι εἶχεν ἀνθίσει μία ὠραία, ὠραία ἀνεμῶνῃ τὴν ὁποίαν ἡτοίμαζα νὰ προσφέρω· ἐγὼ εἰς τὸν Θεόν, καί...

— Καὶ τί ἔπαθε λοιπὸν ἡ ἀνεμῶνῃ σου;

— Νά, ἦλθες καὶ ἔκλαυες ἐδῶ, καὶ ἕνα θερμόν, πολὺ θερμόν δάκρυ σου ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ δροσερὰ φύλλα της καὶ ἡ καυμένη ἡ ἀνεμῶνῃ μου ἐμαράθηκε!

— Καὶ τώρα;

— Τώρα θὰ μὲ μαλώσῃ ὁ Θεός, ὅταν αὐριον τὸ πρωΐ μὲ ἴδῃ νὰ πάγω σιμά του δίχως νὰ κρατῶ ἕνα λουλούδι εἰς τὰ χέρια μου. Μητέρα μου, ἂν μ' ἀγαπᾷς νὰ μὴ κλαύσῃς πλέον.

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἡ Μαρία ἐξύπνησεν ἔντρομος. Τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀλλ' ἐκρατήθη, ἐκρατήθη ὅσον ἡδύνατο. Ἐσκέφθη τότε ὅτι οἱ θρῆνοι διὰ τὸν ἀθῶον ἐκεῖνον ἄγγελον τὸν ὁποῖον προσέφερεν εἰς τὸν Πλάστην ἐμείουν πολὺ, παρὰ πολὺ τὴν προσφορὰν της. Ἐφύτευσεν ὀλίγα ἄνθη εἰς τὸν τάφον του καὶ ἐκράτει τὰ δάκρυα ἐν τῇ καρδίᾳ της. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐμάραναν τὴν ἀνεμῶνῃν, ἦτο δύσκολον νὰ μαράνωσι καὶ τὴν καρδίαν

τῆς πτωχῆς Μαρίας, κατασταλάζοντα καὶ μένοντα ἐκεῖ καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα;

Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ ἐργασθῇ καὶ μόνοι οἱ καλοὶ γείτονες, οἵτινες ἐγνώριζον τὴν στενοχωρίαν καὶ τὰς θλίψεις της, τῇ ἔφερον ἐνίοτε ὀλίγα χρήματα ἢ ὀλίγον ἄρτον, ἀλλ' οὔτε τὰ χρήματα ἤθελε νὰ βλέπῃ οὔτε τὸν ἄρτον ἡγγιζέ ποτε εἰς τὰ χεῖλη της.

Μίαν νύκτα μάλιστα ἐκοιμήθη κοὶ ὁ ὕπνος της ἦτον τόσον γλυκύς, τόσον ὠραῖος, ὥστε δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐξυπνήσῃ.

Τὴν ἐπαύριον εἰς Σταυρός, εἰς ἱερεὺς καὶ ὅλοι οἱ γείτονες μετέφερον ἐντὸς φερέτρου τὴν καλὴν Μαρίαν εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, ὅπου ἐκοιμάτο ὁ Νίκος.

Ὅλίγα καταπράσινα καὶ δροσερὰ χόρτα καλλύνουσιν ἤδη τὸν ἔρημον ἐκεῖνον τάφον, εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ὄνομα εἶνε ἀναγεγραμμένον, διότι, ὡς φαίνεται, δὲν φέρουσι τιμὴν εἰς τὰ νεκροταφεῖα τὰ ὀνόματα τῶν πτωχῶν, τοὺς ὁποῖους τιμᾷ ὁ οὐρανός.

V

Καὶ ἡ γραῖα, ἡ ἀπελπισ μήτηρ τῆς Μαρίας καὶ μάμμη τοῦ μικροῦ Νίκου;

Τὰ ἀπειρα δάκρυα ἐτύφλωσαν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ βεβαίως θὰ τὴν εἶδετε παρὰ τὴν γωνίαν ὁδοῦ τινος τῆς πόλεως, ζητοῦσαν ἐλεημοσύνην. Ἐλεήσατέ την.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΡΟССΙΝΗΣ

1769 — 1868.

Ῥοσσίνης Ἰωακείμ, ὁ διαπρεπὴς μελοποιὸς τῆς Ἰταλίας, δεκαεπταέτης ἤρξατο τοῦ μουσικοῦ σταδίου, ἐν δὲ τῷ 30ῳ ἔτει τῆς ἡλικίας ἠρίθμει ὑπὲρ τοὺς 30 μουσικοὺς θριάμβους. Τὰ ἔργα αὐτοῦ, γενόμενα ἀσπαστὰ ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ, διεπέρασαν τὸν Ὠκεανόν, καὶ κατέθελξαν τὸ ἄλλο ἡμισφαίριον. Τὰ μουσικὰ χρονικὰ οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο παράδειγμα περιέχουσι τοσοῦτον ταχέως διαδοθείσης μουσικῆς ἐπισημότητος.

Τὰ ἔργα αὐτοῦ διακρίνονται διὰ τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς θεσπεσίων μελωδιῶν, αἵτινες, κατακηλοῦσαι τὴν ἀκοήν, ἀμέσως ἐντυποῦνται εἰς τὴν μνήμην, καὶ διὰ τῆς ποικιλίας θελκτικῶν καλλωπισμῶν, δι' ὧν κοσμοῦνται αἱ μελωδίαι αὗται.

Ἐν ταῖς διὰ τὴν ὠδικὴν συνθέσεσιν αὐτοῦ καταφαίνεται ὅτι ἦτο τέλειος καὶ καλῶς μεμορφωμένος ἀοιδός, ἀπαιτῶν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων νὰ ἐκτελῶσιν ἐν πλήρει τελειότητι ὅ,τι αὐτὸς ἡδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, χάριτος καὶ ἐκφραστικότητος. Διακρίνεται δὲ κυρίως ὡς μελοποιὸς τῆς ὠδικῆς.

Πολλὰ τῶν μελωδιῶν αὐτοῦ, ὡς εὐκόλως δύναται τις ν' ἀντιληφθῇ, ἀντὶ καθάρων θεμάτων εἶνε ἐξ ἀρχῆς ποι-

κιλωδαί· σπανίως δὲ ὁ μελοποιὸς οὗτος ἐκφράζει τὸ αἶσθημα διὰ τῆς ἀπλότητος, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ Cimarosa, Paesiello, Zingarelli. Κατὰ τοῦτο ψέγουσιν αὐτὸν οἱ ἐναντίοι. Ἀλλὰ τοῦτο πηγάζει ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὸς εἰσήγαγεν ὀρχηστρικὴν συνοδείαν πλουσιωτέραν, ἐξ ἧς παρεκινήθη νὰ ποιήσῃ τὴν μελωδίαν ζωηροτέραν.

Μία τῶν κυρίων ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἰταλικὴν μουσικὴν εἶνε, ὅτι, ποιήσας χρῆσιν τῆς ἐν τῇ ἀρμονίᾳ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γενομένης προόδου, ἀπεσόδῃσεν τὴν λίαν κενὴν ἀρμονικὴν συνοδείαν, καὶ συνέδεσε μετὰ τῶν θελήτρων τῆς ἰταλικῆς μελωδίας ἀρμονίαν πλουσιωτέραν.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΛΟΡΔΟΣ ΔΟΥΦΦΕΡΙΝ

Δεινὸς ῥήτωρ καὶ ἀνὴρ εὐπαίδευτος εἶνε ὁ τέως πρεσβευτὴς ἐν Κων/πόλει, νῦν δὲ ἀναδιοργανωτὴς τῆς Αἰγύπτου.

Τῷ 1852 διορισθεὶς τὸ πρῶτον ἀκόλουθος τῆς ἐν Βιέννῃ Ἀγγλικῆς πρεσβείας, εἶτα ἀπεστάλη εἰς τὰς ἐν Συρίᾳ ταραχὰς τοῦ 1860, διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ ἀντιδασιλῆως τῶν Ἰνδιῶν τῷ 1864, διοικητὴς τοῦ Καναδά τῷ 1871 καὶ πρεσβευτὴς παρὰ τῇ ῥωσικῇ αὐλῇ τῷ 1878.

Ὁ λόρδος Δουφφερὶν εἶνε Ἰρλανδὸς τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη δὲ ἐξ εὐγενῶν γονέων τῷ 1826.

ΤΙΓΡΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣΑΙ ΠΙΘΗΚΟΥΣ

Ἴδου μία εἰκὼν ἀρκετὰ περιέργως τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει ἡ φυσικὴ ἱστορία τῶν Ἰνδιῶν, τῆς περιφημοτάτης καὶ πλουσιωτάτης περὶ τὰ τοιαῦτα χώρας τῆς Ἀσίας.

Ἡ Ἰνδία ἔχει ἀπείρους πεδιάδας, μεγάλους καὶ πλωίμους ποταμούς, ὑψηλὰ ὄρη καὶ σειρὰς ὄρεων. Καὶ ἐνῷ εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη εὐρίσκονται πάντες οἱ δημητριακοὶ καρποὶ καὶ πᾶν εἶδος ὀπωρῶν, ὑπερμεγέθη δάση ἐκ κέδρων, πευκῶν, δρυῶν, συκομωρεῶν, φηγῶν, καστανεῶν καὶ ἄλλων ἰδίων τῶν εὐκραῶν κλιμάτων, εἰς τὰ χαμηλότερα ἀπαντῶνται τὰ προϊόντα τῶν τροπικῶν κλιμάτων ὡς λ. χ. ὀρύζιον, βάμβαξ, ζάκχαρις καὶ ἀρώματα παντὸς εἶδους.

Οὐχ ἥττον ποικίλοι εἶνε οἱ ὀρυκτοὶ αὐτῆς θησαυροί· διότι ἐκεῖ ὑπάρχουσιν ἄφθονα ρουβίνια, βήρυλλοι, τοπάζια, χρυσόλιθοι, ἰάσπιδες, σάρδιοι, ἀχάται καὶ πλεῖστοι ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι.

Εἶνε δὲ ἄξιος παρατηρήσεως ὁ ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς πλοῦτος διότι ἡ θρησκευτικὴ δεισιδαιμονία τῶν Ἰνδιῶν ἐμποδίζει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν κόπρον τῶν ζώων πρὸς λίπανσιν τῆς γῆς, καθότι αὕτη θεωρεῖται ὡς ἱερὰ καὶ ἐν χρήσει μόνον πρὸς θρησκευτικούς τινας σκοπούς.

Τὰ δάση, αἱ πεδιάδες, τὰ ὄρη καὶ ἐν γένει ἅπανα ἡ χώρα τῶν Ἰνδιῶν εἶνε πλήρης θηρίων παντὸς εἶδους ὡς λ. χ. ἐλεφάντων, λύκων, λεοπαρδάλεων, πανθήρων, λεόν-

των καὶ πρὸ πάντων τίγρεων, αἵτινες εἶνε ἐπικινδυνώτατοι ὄλων, διότι οὐ μόνον ἐπιτίθενται καθ' ὁδόν, ἀλλὰ κρύπτονται καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἐκεῖθεν ῥίπτονται ἐπὶ τῶν ἀτυχῶν διαβατῶν, οἵτινες πορεύονται ἀνύποπτοι τοῦ κινδύνου, ὅστις προσμένει αὐτούς.

Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι τὸ κυνήγιον εἶνε κατὰ τῶν πιθήκων, τῶν ἱερῶν τούτων ζώων, οἵτινες ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ θανασίμου αὐτῶν ἐχθροῦ φεύγουσι μετὰ μεγάλων φωνῶν.

Ἡ τίγρις ἥτις ἀπαντᾶται μᾶλλον εἰς τὸ Ἰνδοστάν εἶνε ζῶον ἀπατηλότερον τοῦ λέοντος καὶ ἴσον πρὸς τὸ μέγεθος. Ἡ θήρα τῆς τίγρεως εἶνε μία τῶν ζωηροτέρων καὶ προσφιλεστέρων διασκεδάσεων ἐν ταῖς Ἰνδαίαις.

Πολυάριθμοι κυνηγοὶ ἀναβαίνουσιν ἐπὶ ἐλεφάντων καὶ ὠπλισμένοι καλῶς προχωροῦσιν εἰς τὰ φυλλώματα τῶν καλαμῶν ἢ εἰς τὰ δάση ἔνθα συνήθως ἐνεδρεῖ ἡ τίγρις προσπαθοῦντες διὰ σφαιρῶν νὰ φονεύσωσιν αὐτήν· ἡ τίγρις μὴ δυναμένη νὰ διαφύγῃ ἐξαγριοῦται, μεταστρέφεται καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ πλησιεστέρου ἐλεφάντος προσπαθοῦσα ν' ἀναβῇ ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν κυνηγῶν. Ἡ στιγμή αὕτη εἶνε ἡ κρισιμωτέρα, διότι οἱ ἐλέφαντες τρέπονται εἰς φυγὴν· ἀν' ὅμως ὁ ἐλέφας μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, βροχὴ σφαιρῶν ἐκ τῶν νῶτων τῶν λοιπῶν ἐλεφάντων καταβάλλει τὸ ἄγριον θηρίον.

Αἱ τίγρεις συλλαμβάνονται συνήθως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διὰ παγίδων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐμπήγουσιν ὁδὺν πάσσαλον, τὸ δὲ ζῶον πίπτει ἐπὶ τῆς αἰχμῆς καὶ ἀποθνήσκει.

Ὁ πίθηξ ὅμως, ὅστις κατὰ τὸν *Burghora* «ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ποικιλία τοῦ ἀνθρώπου» εἶνε ζῶον καρποφάγον κατοικοῦν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἐπὶ τῶν δένδρων. βοηθούμενοι διὰ τῆς οὐρᾶς των καὶ τῆς ἐκπληκτικῆς εὐστροφίας των, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ εἰκὼν παριστᾷ, εἰς ματαίους ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ὑποβάλλουσιν ἀγῶνας τὰς τίγρεις, ἐπιδιωκούσας τὴν σύλληψίν των.

Η ΠΟΛΙΣ ΛΙΝΚΟΛΝ

Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ πόλει τοῦ μεγάλου τῆς Ἀγγλίας κράτους, ἐν λαμπρᾷ θέᾳ καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου τινὸς κεῖται ὁ Μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Λίνκολν, οὗ ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο τὸ 1088 ὅτε ἡ πόλις Λίνκολν προήχθη εἰς ἔδραν Μητροπόλεως.

Λέγεται ὅτι ὁ Παυλῖνος, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, πρῶτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὐρισκομένη τότε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν ἡγεμόνων τῆς Μερκίας, ὁ δὲ διὰ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμὸν Βλέπτας ἀνήγειρε τὸν πρῶτον χριστιανικὸν ναὸν τὸ 638 μ. Χ.

Ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Λίνκολν ἀπεπερατώθη τὸ 1547, ἥτοι ἐχρειάσθησαν 459 ὅλα ἔτη πρὸς οἰκοδομὴν τούτου ἕνεκα τῶν βλαδῶν ἅς ὑπέστησαν κατὰ καιροὺς ἐκ σεισμῶν καὶ ἄλλων αἰτιῶν τὰ μεγαλοπρεπῆ κωδωνοστάσια καὶ τὰ ἐξαρτήματα τούτων.